

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 234.226 van 22 maart 2016  
in de zaak A. 215.265/XIV-36.290**

In zake :       XXX  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Ali Acer  
                  kantoor houdend te 2000 Antwerpen  
                  Frankrijklei 33 bus 28  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke  
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor  
Asiel en Migratie  
kantoor houdend te 1000 Brussel  
Antwerpsesteenweg 59 B  
alwaar woonplaats wordt gekozen  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Carmenta Decordier  
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker  
Harlekijnstraat 9

---

*I. Voorwerp van het cassatieberoep*

1.               Het cassatieberoep, ingesteld op 11 maart 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 138.170 van 9februari2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.178van 26 maart 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 oktober 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ali Acer, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De verwerende partij neemt op 19 mei 2014 een beslissing waarmee aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Op 4 juli 2014 stelt verzoeker tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 9 februari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *Enig middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht op.

Verzoekervoert aan dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en dat die beslissing ook een motivering voor de duur van het inreisverbod zou inhouden, te weten dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan vijf bevelen om het grondgebied te verlaten en dat hij een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend na de weigering van een eerste aanvraag.

Verzoeker laat gelden dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat tot het voornoemde artikel 74/11 heeft geleid, wordt benadrukt dat richtlijn 2008/115/EG ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ oplegt dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel

respecteert (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 1825/001, 23). Verzoeker laat gelden dat in de aanvankelijk bestreden beslissing een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. Hij besluit dat het bestreden arrest voorbijgaat aan artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en daardoor de materiële motiveringsplicht schendt.

5. In de memorie van wederantwoord, genoemd “memorie van antwoord”, herhaalt verzoeker het middel. Hij benadrukt dat het niet naleven van de terugkeerverplichting tot gevolg heeft dat een inreisverbod moet worden opgelegd, doch dat de duur van dat inreisverbod eveneens moet worden gemotiveerd. Te dezen haalt de verwerende partij enkel aan dat een nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend.

#### *Beoordeling*

6. De materiële motiveringsplicht is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoeker geeft niet aan op welke wijze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van dit beginsel zou hebben geschonden.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. In de uiteenzetting van het middel acht verzoeker ook artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering

niet uitgevoerd werd”.Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van drie jaar werd opgelegd omdat verzoekerna het betekenen van de bevelen om het grondgebied te verlaten op 12 december 2007, 24 april 2008, 25 mei 2009, 8 december 2010 en 20 februari 2012 nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en dat verzoeker “daarenboven” een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 25 september 2012.

In antwoord op verzoekers kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “op *quasi* automatische wijze” een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod”, haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de voormelde motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing aan en oordeelt hij dat “naast de vaststelling dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting verder en uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom in het concrete geval van de verzoeker een inreisverbod met een geldingstermijn van drie jaar wordt voorzien” en dat verzoekers beschouwingen niet toelaten vast te stellen dat de verwerende partij “enig relevant ‘concreet element’ buiten beschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken”. Verder in het bestreden arrest herhaalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de [aanvankelijk] bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar” en dat deze motivering losstaat van het motief waarom een inreisverbod wordt gegeven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zet uiteen dat de aanvankelijk bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoeker sinds

het betekenen van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten nog geen stappen ondernam om het grondgebied vrijwillig te verlaten en “daarenboven” een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, dat geenszins blijkt dat de verwerende partij “op het ogenblik dat [zij] een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, geen rekening vermag te houden met het feit dat de verzoeker na verschillende eerder betekende verwijderingsmaatregelen nog steeds geen stappen heeft ondernomen met het oog op een vrijwillig vertrek” en dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval vermits wordt verwezen “naar het gedrag van de verzoeker na de verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij werd vastgesteld dat hij [...] na al deze bevelen nog steeds geen initiatief nam tot vrijwillig vertrek en zelfs nog een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend die haaks staat op een vrijwillig vertrek”. Vervolgens stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat “verzoeker op geen enkele wijze toelicht met welke specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken en die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden” en hij “derhalve niet concreet aannemelijk [maakt] dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat verzoeker met zijn algemene uiteenzettingen dan ook geen schending van onder meer het redelijkheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aantoonst.

Zoals verzoeker terecht laatgelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de redenen daarvoor te dezen wel degelijk uit die motivering blijken. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen beperkt zich immers niet tot het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering maar wijst onder meer op de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat verzoeker na vijf bevelen om het grondgebied te verlaten, gegeven tussen december 2007 en februari 2012, nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten. Dit vormt wel degelijk een afzonderlijke motivering voor de duur van het inreisverbod. Verzoekerontkracht ook niet de vaststelling in het bestreden arrest dat hij op geen enkele wijze toelicht welke overige specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve maakt verzoeker geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwetaannemelijk.

In het licht van het voorgaande kan verzoekers kritiek tegen de vaststelling dat hij “daarenboven” een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden. Deze vaststelling betreft immers een overtoollig motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

8. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

#### *V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding*

9. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij verzoeker te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermitsverzoekers in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand geniet en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke

situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                    |                  |
|--------------------|------------------|
| Geert Debersaques, | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,       | staatsraad,      |
| Kaat Leus,         | staatsraad,      |
| met bijstand van   |                  |
| Johan Pas,         | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Johan Pas**

**Geert Debersaques**